

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **M. K.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 18. 12. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2024, č. j. OAM-3920-11/ZR-2024,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 11. 2024, č. j. OAM-3920-11/ZR-2024, rozhodl žalovaný tak, že se oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany udělené žalobci podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace (dále jen **zákon č. 65/2022 Sb.**), s odkazem na § 10 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. c) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (dále jen **zákon o dočasné ochraně**), odnímá, neboť žalobce představuje ohrožení bezpečnosti státu.

II.

Žaloba

2. V žalobě namítal žalobce zejména nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tu spatřoval zejména v nesprávné aplikaci ust. § 10 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. c) zákona o dočasné ochraně na jeho případ. Zejména žalobce rozporoval naplnění podmínky spočívající v ohrožení bezpečnosti státu. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2011, č. j. As 21/2011 - 85, ve kterém je kromě jiného uvedeno „*Nejvyšší správní soud však považuje za nutné v této souvislosti dodat, že ustanovení čl. 27 odst. 2 věty druhé směrnice 2004/38/ES je třeba vykládat tak, že ne každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt, či že bude vyhoštěn, nikoli tak, že k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu postačuje pouze to, že žadatel spáchal jakýkoli trestný čin. Na základě léto stanovené zásady je totiž vždy zapotřebí zvažovat zejména to, o jaký trestný čin se jednalo, a jakým konkrétním jednáním se jej pachatel dopustil. Spáchal-li žadatel méně závažný trestný čin (resp. Přechin podle nového trestního zákoníku), a zejména jeho závažnost, jakož i způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za nichž byl čin spáchán, míra zavinění a pohnutky žadatele byly takového rázu, že snižují závažnost žalobcova jednání do té míry, že přijaté opatření (zde neudělení povolení k trvalému pobytu) by bylo nepřiměřené spáchanému činu, není možné dospět k závěru, že takové odsouzení pro trestný čin zakládá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“* Dále žalobce namítl, že mu brání ve vycestování trvajícím válečný konflikt na území Ukrajiny, kdy v případě návratu pocituje obavu z ohrožení na svém životě a zdraví. Důvodnost obavy dovozoval z rozhodnutí EU o udělování dočasné ochrany pro uprchlíky z Ukrajiny. Závěrem žalobce namítal porušení základních zásad činnosti správního orgánu, a to § 3 správního řádu, neboť žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; dále § 2 odst. 4 téhož zákona, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 6. 1. 2025 žalovaný mimo jiné uvedl, že při svém rozhodování vycházel z informací získaných v rámci vlastní úřední činnosti, konzultační procedury dle čl. 29 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1861 ze dne 28. listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006 (dále jen **Nařízení č. 2018/1861**), z informací poskytnutých Okresní správou sociálního zabezpečení Karlovy Vary a z informací v Živnostenském rejstříku. Žalovaný z těchto zdrojů zjistil, že byl žalobce odsouzen rozsudkem okresního soudu v Szegedu ze dne 1. 2. 2023, č.j. 12.B.977/2022/18, pro trestný čin týkající se převaděčství; nenachází se v evidenci pojištěnců ČSSZ či v živnostenském rejstříku.
4. Dále žalovaný sdělil, že žalobce byl vyzván k poskytnutí součinnosti, vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti se k nim vyjádřit. Žalobce na žádnou z výzev nijak nereagoval.

5. K argumentaci žalobce týkající se nepřiměřeného zásahu do jeho práv a absence rozporu s veřejným zájmem žalovaný odkázal na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen **Směrnice č. 2004/38/ES**). Tato směrnice se týká občanů EU a nevztahuje se tudíž na žalobce, jakožto státního příslušníka Ukrajiny.
6. Dále žalovaný uvedl, že zákon o dočasné ochraně nepodmiňuje užití důvodu uvedeného v § 9 odst. 1 písm. c) přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince. Z tohoto pohledu musí žalovaný pouze dbát na to, aby jeho rozhodnutí bylo v souladné s mezinárodními závazky ČR. V této souvislosti přichází v úvahu závazek vyplývající z čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod (dále jen **EÚLP**). Evropský soud pro lidská práva (dále jen **ESLP**) opakovaně judikoval, že EÚLP jako taková právo cizinců na vstup a pobyt na území smluvního státu nezakládá a potvrzuje, že podle mezinárodního práva a v souladu se svými smluvními závazky je smluvní stát oprávněn kontrolovat vstup cizinců na své území a jejich pobyt na něm (viz věci *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království*, 1985, § 67; *Boujlifa proti Francii*, 1997, § 42). ESLP navíc soudu nezaručuje právo cizího státního příslušníka na vstup nebo pobyt v konkrétní zemi. Vnitrostátní orgány tedy nemají povinnost umožnit cizinci usadit se ve své zemi (viz věc *Jeunesse v. Nizozemsko* [GC], 2014, § 103). ESLP nicméně uznal, že vyhoštění usazených migrantů a cizinců neoprávněně pobývajících na území smluvního státu může zasahovat do jejich práva na respektování soukromého a rodinného života a za určitých okolností být neslučitelné s jejich právy podle článku 8 EÚLP (např. rozsudky ve věcech *Üner v. Nizozemsko* [GC], 2006, *Maslov v. Rakousko* [GC], 2008; *Jeunesse v. Nizozemsko* [GC], 2014, a *Savran v. Dánsko* [GC], 2021). Žalobce však nelze považovat za osobu usazenou v ČR, když byl dosud pouze držitelem dočasné ochrany, tedy předem omezeného pobytového oprávnění, které je odvislé od situace v zemi původu žalobce. Žalovaný také zdůraznil, že čl. 8 EÚLP připouští či předpokládá, že k zásahu do práva na soukromý a rodinný život může dojít, a to za stanovených podmínek. Zmíněné dopadá i na případ žalobce, který má na území manželku a nezletilé dítě, kteří zde pobývají jako držitelé dočasné ochrany, nicméně narušil bezpečnost státu tím, že na území států schengenského prostoru úmyslně přivezl osoby, o nichž nikdo nic neví, nebyly prověřeny a představují tak nebezpečí pro bezpečnost státu. Do jeho rodinného a soukromého života tedy správní orgány ČR mohou zasáhnout, a to právě z titulu zajištění bezpečnosti státu a veřejného pořádku. Žalovaný poté dospěl k závěru, že veřejný zájem na zabránění ohrožení bezpečnosti státu je tak významný, že přesahuje žalobcův zájem na setrvání na území ČR.
7. Žalovaný poté připomněl, že žalobce byl v Maďarsku dne 31. 10. 2023 pravomocně odsouzen pro trestný čin týkající se převaděčství, k trestu vyhoštění z území Maďarska ve výměře 9 let a k trestu odnětí svobody v trvání 4 let a 6 měsíců. Tomuto trestnému činu odpovídá v podmínkách českého právního řádu dle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon č. 40/2009 Sb.**), konkrétně přečin organizování a umožnění nedovoleného překročení hranice dle § 340. Chráněným objektem v případě obou trestných činů je zájem státu na kontrole osob, které překračují státní hranici státu, a dále potřeba dostát mezinárodním závazkům a regulovat nelegální migraci. Jelikož jsou Maďarská republika i ČR součástí schengenského prostoru, v rámci kterého neprobíhají na hranicích kontroly, představuje nelegální překročení hranice Maďarska hrozbu nejen pro

Maďarsko, ale pro všechny státy v rámci schengenského prostoru. Dále vyjádřil žalovaný obavu ohledně zdrojů, ze kterých žalobce získává prostředky pro pobyt na území ČR. Žalovaný má tedy za to, že z chování žalobce vyplývá důvodná obava o bezpečnost státu. Žalovaný byl přesvědčen, že jeho rozhodnutí představuje přiměřený zásah do práv žalobce a je v souladu s veřejným zájmem.

8. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem při nařízeném jednání

9. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
10. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupem dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), presumován; soud neshledal k nařízení jednání důvod, a proto rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba je nedůvodná.
12. Ze správního spisu má soud za zjištěné, že byla dne 27. 11. 2023 udělena žalobci opakovaná dočasná ochrana dle § 3 zák. č. 65/2022 Sb., v tehdy platném znění, a to po uplynutí doby platnosti jemu původně vydané dočasné ochrany, kterou získal s platností od 7. 4. 2022 do 31. 3. 2023. Výše uvedená opakovaná dočasná ochrana byla žalobci nejprve vydána s platností do 31. 3. 2024 a před jejím uplynutím byla dne 1. 3. 2024 prodloužena s platností od 1. 4. 2024 do 31. 3. 2025. Na základě této dočasné ochrany žalobce v současnosti pobývá na území ČR. Dále ze správního spisu vyplývá, že byl žalobce v Maďarsku odsouzen pro spáchání trestného činu týkajícího se převaděčství. Žalovaný v rámci konzultační procedury dle čl. 29 Nařízení č. 2018/1961 obdržel dne 19. 1. 2024 od SIRENE Maďarsko podrobné informace ohledně žalobce, který byl odsouzen rozsudkem okresního soudu v Szegedu ze dne 1. 2. 2023, vydaným pod č. j. 12.B.977/2022/18 pro trestný čin týkající se převaděčství k trestu vyhoštění z území Maďarska ve výměře 9 let a k odnětí svobody v trvání 4 let a 6 měsíců. Výše uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 31. 10. 2023. Dále bylo žalovanému sděleno, že žalobce byl dne 16. 11. 2023 propuštěn z reintegrační vazby a SIRENE Maďarsko nemá informace o jeho současném pobytu. Na základě výše uvedeného rozsudku o odsouzení byly maďarskou stranou dovozeny důvody pro vložení záznamu k osobě žalobce do Schengenského informačního systému (dále jen SIS). K vložení záznamu do SIS k osobě žalobce pak došlo v důsledku výše uvedeného rozsudku maďarského soudu, a to na základě rozhodnutí maďarského Národního ředitelství cizinecké policie.
13. Podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., „*Ve věci neudělení nebo odnětí dočasné ochrany se použije zákon o dočasné ochraně cizinců.*“
14. Dle § 10 odst. 1 písm. c) zákona o dočasné ochraně „*Oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany se odejme, jestliže byl zjištěn důvod, pro který nelze udělit oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany podle § 9 odst. 1.*“

15. Dle § 9 odst. 1 písm. c) zákona o dočasné ochraně „*Oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany nelze udělit, jestliže existuje důvodné podezření, že žadatel o poskytnutí dočasné ochrany představuje ohrožení bezpečnosti státu.*“
16. Hlavní spornou otázkou v případě žalobce je, zda byla naplněna podmínka v podobě existence důvodného podezření, že žalobce představuje ohrožení bezpečnosti státu. Žalovaný se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi podrobně zabýval výkladem pojmu „ohrožení bezpečnosti státu“. Tuto svou úvahu rozvedl na str. 2-3 napadeného rozhodnutí, kde došel k několika dílčím závěrům, s nimiž se soud plně ztotožňuje.
17. Nejdříve soud, stejně jako žalovaný, konstatuje, že zákon č. 221/2003 Sb. odpověď na vznesenou otázku výkladu pojmu ohrožení bezpečnost státu neposkytuje. S ohledem na povinnost takzvaného euro konformního výkladu je třeba poznamenat, že ust. § 9 odst. 1 písm. c) zák. č. 221/2003 Sb. je transpozicí čl. 28 odst. 1 písm. b) směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen **Směrnice č. 2001/55/ES**). Dle čl. 28 odst. 1 písm. b) Směrnice č. 2001/55/ES platí, že členské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo, že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu. Nicméně ani Směrnice 2001/55/ES nikterak nevymezuje, co je třeba rozumět pod termínem „*bezpečnost hostitelského členského státu*“, a to ani náznakem. Z výše uvedeného dovodil žalovaný, že výklad zmíněného pojmu byl ponechán na jednotlivých členských státech.
18. Žalovaný nicméně také konstatoval, že vymezení předmětného pojmu poskytuje ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, kde se podle čl. 1 tohoto zákona ohrožením bezpečnosti České republiky rozumí ohrožení „*svrchovanosti a územní celistvosti státu, jeho demokratických základů a životů, zdraví a majetkových hodnot.*“ Může se jednat o ohrožení bezprostředně invazivního charakteru, jako je například hrozba terorismu, může jít i o ohrožení na první pohled méně nápadné ovšem ve svých důsledcích také ohrožující základní hodnoty vypočtené v čl. 1 ústavního zákona o bezpečnosti České republiky.
19. Dále provedl žalovaný komparaci trestného činu, za nějž byl žalobce v Maďarsku odsouzen, s jeho českou obdobou dle českého právního řádu, a to podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v platném znění (dále jen **trestní zákoník**). Za tímto účelem si žalovaný opatřil informace o obsahu maďarského trestního zákoníku z roku 2012 - § 353- pašování lidí. Konkrétně žalovaný porovnával zmíněné ustanovení maďarské úpravy s trestným činem organizování a umožnění nedovoleného překročení hranice podle ust. § 340 trestního zákoníku. Současně žalovaný vystihl, že chráněným objektem v případě obou zemí je zájem na kontrole osob, které překračují státní hranici státu. Tento zájem vyplývá z potřeby dostát mezinárodním závazkům, regulovat nelegální migraci a bojovat proti mezinárodnímu zločinu v podobě nelegálního převaděčství. Žalovaný současně připomněl, že jak ČR, tak i Maďarsko jsou součástí schengenského prostoru, přičemž Maďarsko se nachází na vnější pozemní hranici schengenského prostoru.
20. Dále žalovaný poukázal na usnesení ze dne 19. 5. 2015 sp. zn. 6 Tdo 151/2015, kde se Nejvyšší soud vyjadřoval k objektům trestných činů podle § 340 a § 341 trestního zákoníku. Ve vztahu k § 340 odst. 1 trestního zákoníku Nejvyšší soud uvedl, že „*Je jím chráněn zájem*

státu na nedotknutelnosti a suverenitě státního území projevující se v jeho oprávnění prostřednictvím k tomu určených složek kontrolovat osoby vstupující na jeho území a takto překračující státní hranici (kontrola oprávněnosti jejich vstupu na území státu, resp. přechodu hranic oběma směry).“ Z uvedeného poté dovozoval závažnost žalobceva protiprávního jednání.

21. Žalovaný také přiléhavě argumentoval existencí Rámcového rozhodnutí Rady č. 2002/946/SVV ze dne 28. 11. 2002 o posílení trestního rámce s cílem zabránit napomáhání k nepovolenému vstupu, tranzitu a pobytu a Směrnici Rady č. 2002/90/ES ze dne 28. 11. 2002, kterou se definuje napomáhání k nepovolenému vstupu, přechodu a pobytu. Tyto dva dokumenty poté mají vyjadřovat zájem, jímž je především cíl posílit sankční opatření coby nástroje boje proti napomáhání k nedovolenému přistěhovalectví, a to jak v souvislosti s překračováním státních hranic, tak i v souvislosti s nedovoleným pobytem na území členských států EU a vytvářením a posilováním mezinárodních zločineckých struktur zabývajících se nelegálním převaděčstvím.
22. V souvislostech s tím poté žalovaný dále konstatoval, že výše předestřený problém není tím jediným. Žalovaný v této spojitosti uvedl, že v případě převádění cizinců přes hranice se na území ČR, resp. států EU dostávají cizinci, jejichž původu, minulosti a úmyslech nemají státy nejmenšího tušení, často se takto na území dostávají zločinci a jiné nebezpečné osoby. Dále žalovaný v tomto směru uvedl *„Nícméně nelegální migrace je především migrací nevyžádanou a nevítanou, neboť zvyšuje ve společnosti napětí, které může vyústit ve společenské nepokoje či radikalismus, a to jak na straně většinové společnosti, tak menšiny imigrantů. Hrozbu tedy mohou představovat konkrétní migranti, stejně jako jejich skupiny. Tato dílčí hrozba může mít podobu terorismu, organizovaného zločinu, ale i šíření infekční nákazy, kulturních zvyklostí neslučitelných s naším právním pořádkem nebo snížené ochoty k integraci. Vedle typu migrace, resp. imigrantů, může svou roli v podobě migrační hrozby sehrát objem migračních toků a bezpečnost může ohrozit také masová neřízená imigrace. Zejména v současné situaci (ozbrojený konflikt na Ukrajině, bezpečnostní situace na Blízkém východě) nelze otázku migrace chápat odděleně od vývoje mezinárodní situace v nejbližším sousedství i zemích původu, každý převaděč svým jednáním podkopává bezpečnost České republiky a nahlodává její suverenitu. Jak již bylo výše naznačeno, je to Česká republika jako suverénní stát, kdo určuje, který cizinec na její území vstoupí a bude moci na něm pobývat.“*
23. Dále žalovaný dovodil, že žalobce své jednání, které naplnilo skutkovou podstatu trestného činu, sice bezprostředně směřoval vůči Maďarsku, ale zprostředkovaně tím ohrozil i vnitřní bezpečnost ČR a dalších států schengenského prostoru. V tomto směru žalovaný předně zdůraznil, že ten, komu se podaří vstoupit do schengenského prostoru přes vnější hranici, může v cestě pokračovat bez dalšího na území jiného členského státu schengenského prostoru a není tedy žádné překážky v podobě další pravidelné kontroly, která by jeho dalšímu pohybu uvnitř států schengenského prostoru bránila.
24. Poté, co žalovaný správně posoudil, zda je možné v protiprávním jednání žalobce spatřovat možné ohrožení bezpečnosti státu, přistoupil dále k posouzení, zda tato hrozba je přítomna i nadále. V tomto směru poté žalovaný přistoupil k zjišťování motivu žalobce. Z tohoto hlediska poté žalovaný zjišťoval, jakým způsobem si žalobce opatřuje prostředky k živobytí na území ČR. Žalovaný si za tímto účelem obstaral informace od Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary a ze sdělení doručeného dne 1. 3. 2024 zjistil, že žalobce neprochází evidencí pojištěnců. Z dostupné evidence Živnostenského rejstříku poté zjistil, že žalobce není držitelem živnostenského oprávnění. Na základě těchto informací poté

žalovaný dospěl k závěru, že si žalobce neopatřuje prostředky na živobytí v ČR v souladu se zákonem.

25. Za těchto okolností žalovaný dospěl k důvodnému podezření, že žalobce stále představuje hrozbu bezpečnosti státu, když se v Maďarsku dopustil trestného činu převaděčství, čímž ohrozil nejen bezpečnost Maďarska, ale také zprostředkovaně ČR, jak bylo popsáno výše. Protože motivem tohoto trestného činu byl zjevně finanční prospěch a jak bylo zjištěno, na území účastník nemá žádný legální zdroj příjmů, představuje tak i nadále hrozbu pro vnitřní bezpečnost státu, neboť si logicky musí opatřovat prostředky na živobytí jiným, zákonem neaprobovaným způsobem, a je tak možné, že z jeho strany dojde k opakování trestné činnosti, které se již jednou dopustil.
26. Na tomto místě považuje soud za podstatné také poukázat na žalobcovu situaci v Maďarsku, kde jak soud ze správního spisu zjistil, žalobce po propuštění z věznice a umístění do reintegračního domácího vězení, které mělo stanoveno místem výkonu Ukrajinu, přetrhal žalobce s Maďarskými orgány kontakt, čímž způsobil, že byl jeho pobyt neznámý. Rovněž byla žalobci příslušnými maďarskými orgány uložena povinnost, aby opustil území členských států EU, což nerespektoval. Vývoj žalobcovy situace v Maďarsku dotváří celkový náhled na osobu žalobce jakožto osoby nespolehlivé a z hlediska bezpečnosti státu rizikové, neboť vědomě a cíleně ignoruje a porušuje zákonem uložené povinnosti stejně jako vyjadřuje zjevný nezáměr o respektování právních řádů členských států EU, stejně jako samotného unijního právního řádu.
27. Co se týče v žalobě citovaného rozhodnutí NSS ze dne 30. 11. 2011, č. j. As 21/2011 – 85 a článku 27 odst. 1 Směrnice 2004/38 ES ze dne 29. 4. 2004, nezbyvá soudu než konstatovat, že její obsah dopadá výlučně na občany EU a jejich rodinné příslušníky. Žalobce, jeho manželka a dcera mají ukrajinské státní občanství a na území ČR pobývají na základě dočasné ochrany. Z tohoto důvodu se na ně zmiňovaná směrnice stejně jako rozhodnutí NSS nevztahuje. Tato argumentace tak nemá relevantní obsah k předmětu řízení a námitka je tudíž nedůvodná.
28. Soud dále v souladu s žalovaným konstatuje, že rozhodnutím o odnětí dočasné ochrany žalovaný žalobci „pouze“ odebral oprávnění k pobytu na území, nestanovil mu lhůtu ani povinnost z území vycestovat a nezakazuje mu ani další pobyt na území. Tedy případné mezinárodní závazky ČR (např. zákaz navracení - non-refoulement) by bylo na místě posoudit v jiném řízení (např. v řízení o správním vyhoštění), v němž se cizinci takové povinnosti stanovují, a které byly již předmětem řízení před maďarskými orgány.
29. Výše předestřenu optikou poté soud přisvědčil závěrům žalovaného, neboť dospěl k témuž závěru, tedy že žalobce svým protiprávním jednáním, kdy se dopustil trestného činu převaděčství, za nějž byl odsouzen maďarskými trestními orgány, představuje potencionální ohrožení bezpečnosti státu, neboť není vyloučeno, že žalobce v tomto svém jednání nebude pokračovat i nadále. K témuž závěru lze dojít i při přihlédnutí k osobě žalobce, jakožto osoby nerespektující rozhodnutí správních a soudních orgánů, stejně jako právní předpisy členských států EU. Žalovaný se správně zabýval i finanční situací žalobce, z níž vyplynulo, že na území ČR nevykonává žádnou legální výdělečnou činnost. Současně shledal soud relevantní i argumentaci žalovaného, který posoudil protiprávní jednání žalobce, jehož se dopustil v Maďarsku, v širším pojetí, a to, že není nezbytné, aby byl žalobce odsouzen výhradně českými trestními soudy, nýbrž toto hledisko přesto sleduje i zájem EU, potažmo právo každého členského státu EU, kam se řadí právě i ČR, a proto má dopady i pro postavení žalobce na území ČR.

30. Závěrem soud konstatuje, že napadené rozhodnutí zohlednilo veškeré individuální okolnosti případu; žalovaný se rovněž přezkoumatelným způsobem vyjádřil ke všem v řízení vyvstalým okolnostem a tvrzením žalobce, kdy současně vyhodnotil veškeré v úvahu přicházející skutečnosti mající vliv na rozhodnutí ve věci. Rovněž za tímto účelem žalovaný shromáždil dostatek objektivních podkladů, z nichž vycházel, a které nepotřebují zásadní doplnění. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. dubna 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně